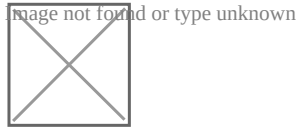

«..επικατάρατος η γη εν τοις έργοις σου..» (Άγιος Νεόφυτος ο Έγκλειστος)

/ [Πεμπτούσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=178169>]

Και στη γυναίκα είπε ο Θεός: «Πληθύνων πληθυνώ τας λύπας σου και τον στεναγμόν σου· εν λύπαις τέξη τέκνα και προς τον άνδρα σου η αποστροφή σου και αυτός σου κυριεύσει»(Γεν. γ', 16). Επειδή διάλεξες, λέγει, αντί της χαράς τη λύπη και τους στεναγμούς και αντί της ισοτιμίας με τον άνδρα τη διακυβέρνηση απ' αυτόν και τον εξουσιασμό απ' αυτόν να είσαι καταδικασμένη να ζεις κάτω από αυτές τις συνθήκες.

Και στον Αδάμ είπε: «Ότι ήκουσας της φωνής της γυναικός σου και έφαγες από του ξύλου, ου ενετειλάμην σοι τούτου μόνου μη φαγείν, απ' αυτού έφαγες, επικατάρατος η γη εν τοις έργοις σου· εν λύπαις φαγή αυτήν πάσας τας ημέρας της ζωής σου· ακάνθας και τριβόλους ανατελεί σοι, και φαγή τον χόρτον του αγρού. Εν ιδρώτι του προσώπου σου φαγή τον άρτον σου, έως του αποστρέψαι σε εις την γην εξ ης ελήφθης, ότι γη ει και εις γην απελεύση» (Γεν. γ',17-19). Αδέκαστη είναι η κρίση και φιλόανθρωπη η τιμωρία. Διότι δεν παραδίδει στον αφανισμό και την εξουθένωση αυτόν που έτσι εύκολα απατήθηκε από την πονηρή συμβουλή, αλλά τον υποβάλλει σε κόπους και ιδρώτες. Ούτε κάνει όλα τα κτήνη να εναντιωθούν στην κυριαρχία του, αλλ' άφησε να αγριέψουν μόνο εκείνα πού δεν είναι πολύ αναγκαία, γι' αυτό κι όσα από τα κτήνη και τα πουλιά μπορούν να οδηγηθούν στη δουλεία και μπορούν να αροτριούν και τρώγονται τα παραχώρησε στην υπηρεσία του.

Αλλά δεν καταράται τον ίδιο τον άνθρωπο αλλά τη γη, ώστε να βλαστάνει αγκάθια και τριβόλια και να μην του παρέχει χωρίς όργωμα τα αναγκαία για τη διατροφή του και μετά απ' αυτά να επιστρέφει στη μητέρα του τη γη και να μη διατηρεί αθάνατη την τιμωρία. Διότι είδα κι εγώ μερικούς γέρους προχωρημένους στην ηλικία, οι οποίοι ροκανίζουν τη ζωή τους επειδή είναι ήδη γεμάτη κόπο και πόνο, που λέγανε ότι, όπως φαίνεται, μας ξέχασε ο Θεός. Ποιό είναι το κέρδος τέτοιας ζωής, όταν δεν βλέπουν, δεν ακούουν, δεν μπορούν να περπατήσουν; Αυτών των ανθρώπων, όχι η ζωή αλλά ο θάνατος είναι ευεργέτης αφού επισφραγίζουν στην πράξη το λόγο «θάνατος ανδρί ανάπαυσις» (Ιώβ γ', 23), «ου η οδός, κατά τον Ιώβ, απεκρύβη» (Ιώβ γ', 23), χάριν του οποίου και ο πανάγαθος Θεός μας, βλέποντας τον άνθρωπο να αλλάζει από την αφθαρσία στη φθορά, τον προστάζει να πεθαίνει, ώστε το κακό να μην είναι αθάνατο και χωρίς τέλος, όπως κάποιος έχει εκφέρει γνώμη με κάλλιστο τρόπο. Γι' αυτό και αυτή η κρίση του υπέρτατου κριτή είναι αδέκαστη.

Κι ο τόσο μεγάλος και σπουδαίος και θεόπλαστος άνθρωπος τρέπεται, αλοίμονο, προς την έσχατη ταλαιπωρία, αφού υφίσταται το επιτίμιο να συναντά στη ζωή του αγκάθια και τριβόλια κι αφού εξορίστηκε από το γονιμότατο λιβάδι περιβάλλεται δερμάτινους χιτώνες για ενδύματα και ο θεϊκός εκείνος κήπος κλείεται με ασφάλεια πολλή, διότι τα Χερουβείμ και η φλογίνη ρομφαία διατάχθηκαν να φυλάσσουν την είσοδό του.

Θα γνωρίσουμε λοιπόν απ' όλα αυτά πόσο μεγάλο κακό είναι η αμαρτία, η οποία και αγγέλους μετέβαλε σε δαίμονες και το θεόπλαστο άφθαρτο άνθρωπο έσπρωξε στην πτώση κι αφού τον αποδίωξε από τον παράδεισο, τον έστειλε στον ήδη μετά το θάνατό του. Σ' αυτόν εκρατείτο δέσμιος από τον εχθρό σαν κατάδικος πέντε χιλιάδες πεντακόσια είκοσι ένα χρόνια τουλάχιστον, μέχρις ότου ο Λόγος του Θεού και Πατρός, ο Υιός ο αγαπητός και Κύριος ημών Ιησούς Χριστός, αφού κατέβηκε εκεί τον ελευθέρωσε μαζί μ' ολόκληρη την ομήγυρη των δικαίων.

Κι εμείς λοιπόν, αδελφοί, να μην τ' ακούμε αυτά χωρίς να τα λαμβάνουμε υπ' όψη ούτε ν' αφήσουμε αυτή τη θεία Γραφή να μας μυσταγωγεί στην τύχη και μάταια, αλλά με σκοπό, αφού τ' ακούσουμε, ν' απομακρυνθούμε από τα ολέθρια πάθη, εννοώντας, ότι όχι μόνον η πορνεία μάς οδηγεί στην απώλεια αλλά και η κενοδοξία κι αυτό είναι φανερό απ' αυτά που λέγονται τώρα και για τους αγγέλους που έπεσαν και για τον πρωτόπλαστο. Αυτοί έπεσαν, όχι λόγω πορνείας αλλά κενοδοξίας. Γι' αυτό ας σπεύσουμε, ας τρέξουμε μήπως ευρεθούμε λόγω της αμαρτίας άξιοι της τιμωρίας του άδη, διότι ο Χριστός δεν κατεβαίνει ξανά για να βγάλει απ' εκεί τους κατάδικους, αλλά έρχεται μάλλον για να κρίνει και ν' αποδώσει στον καθένα κατά τα έργα του. Μακάρι με το αμέτρητό του έλεος ν' αξιωθούμε τότε να βρεθούμε αρεστοί ενώπιόν του κι όχι να ντροπιαστούμε. Διότι σ' Αυτόν, μαζί με τον Πατέρα και το Άγιο Πνεύμα πρέπει η δόξα, η τιμή και η δύναμη εις τους αιώνες. Αμήν.

Απόδοση: ΑΝΔΡΕΑΣ Π. ΚΥΡΙΑΚΟΥ Θεολόγος – Εκπαιδευτικός